

Categoria D

Pseudònim: Lliroia

Autora: Carme Timoneda Gallart

Bocins de vida

La cullereta dins la tassa de cafè agafa velocitats insospitades mentre en Xavi li clava una mirada perduda. No es fixa ni en la tassa, ni en el cafè, ni en la cullereta... El seu cap es troba donant voltes a la possibilitat d'ascendir a la feina. Es presenta?... No li han ofert directament, però amb un currículum brillant com el seu, vol creure que té moltes possibilitats. No s'adonen del que val... És evident que no el valoren perquè bé que han animat a presentar-se al procés selectiu aquell altre metge que no només va arribar més tard que ell sinó que també acumula molts menys articles publicats. Sí... No hi ha dubte. Ell s'ho mereix i s'hi presentarà. La por al fracàs, però, truca a la seva panxa. El neguiteja. Què dirien els seus pares, la Laia i els seus amics si no obté el preuat ascens... què pensarien d'ell?... Aquests pensaments el porten lluny del trontoll de la cullereta dins del líquid negre ja ben fred per l'estona que fa que l'ha anat a buscar. L'augment de diners aniria tan bé... Potser, fins i tot, podria comprar-se aquell veler que anhela amb la mateixa força que el foc cobeja la llenya... Com el valorarien si en tingués un!... Es quedarien amb un pam de nassos... De fet, per això ja fa uns anys es va treure el "titulin", com en deia el seu pare. No... No és propietari de cap vaixell, però sí que gaudeix de la llicència per navegar. Amb un augment de sou s'ho podria permetre... Sí... Aquesta motivació momentània el desperta del seu capficament i s'adona que no ha begut el cafè. El tasta i el deixa allà on és. Massa fred... Havia esperat massa, com sempre... Ja li deia el seu pare que era un cagadubtes i tenia tota la raó. Sabia cap a on navegava a la vida?... Dominava el seu vaixell?... Assegut davant de la pantalla de l'ordinador amb els ulls posats, clavats, en el formulari per sol·licitar aquella col·locació tan llaminera... Ho faig?... Els dits, tremolosos i indecisos, teclegen les seves dades com si anessin sols i no obeïssin la seva voluntat. Com si, el veler de la seva vida donés voltes allà mateix sense timó... Està només a un clic de sol·licitar la possibilitat de gaudir del veler tan cobejat... Està a un clic de sentir-se un metge important... I... prem la tecla. Ja està, ho he fet... Una sensació angoixant l'envaeix de tal manera que corre a navegar per la pàgina web per fer-se enrere. Com sempre... Quan el seu vaixell s'acosta a una tempesta, sempre vol fer-se enrere. Les tempestes no són bones i fan por... No ha estat mai capaç de capejar el temporal tot i tenir el seu "titulin"... En el fons i extremadament

lluny de la seva consciència, sent que aquell nen inútil, capritxós, cagadubtes, que tan bé definia el seu pare, s'havia fet gran pel pas dels anys, però romaní allà, ben present, fent de timoner de la seva vida. Un timoner immadur a qui li manca la força necessària per controlar el timó, sobretot durant les inevitables ventades de la vida. Quan va conèixer la Laia, va ser ell qui va decidir convertir-se en la seva parella?... No ho sap, però, segurament, no... La vida va decidir per ell... I amb en Nil?... Havia estat pare perquè ho havia escollit?... No, ben segur que no... Tot i que li dolia molt acceptar la crua realitat, una vegada més, sospitava que no havia estat una decisió, s'havia trobat sent pare com aquell que es troba un bolet a la vora d'un camí poc concorregut... I fer de metge?... Era la seva passió?... Era la feina que ell volia?... El gran neguit que li provocava el fet d'haver-se de llevar i afrontar un dia a dia carregat d'estrès, el portava sovint a preguntar-se si, en el fons, havia estat o no una decisió seva. Tot i que no ho sabia del cert, intuïa que la insistència de la mare i del pare perquè tingués una professió de prestigi havia estat un pes important a l'hora de decantar-se pels estudis de medicina. De fet, el va anar a matricular el seu pare. En recordar-ho, fins i tot es sorprèn i s'esvera interiorment... Com va anar?... Records borrosos van i venen dins del seu cap... Què va passar perquè ell fes la meua matrícula?... Després, recorda que el pare li va voler estalviar un viatge des d'aquell poblet de platja on passaven les vacances fins a la capital. Com hi ha món, pobret, haver de fer més de cent kilòmetres per un tràmit burocràtic... El seu pare li estalviaria com li havia estalviat tantes i tantes coses que haurien d'haver estat a la seva motxilla... Ell tampoc ho reivindicava... Li anava com anell al dit a aquell nen que se sentia inútil, capritxós i cagadubtes... Així no s'equivocava, així no li calia esforçar-se... El mar de la seva infantesa i joventut havia estat un mar en calma. No havia hagut d'agafar mai cap bou per les banyes ni encarar cap tempesta... sempre les hi havien estalviades. El convenciment de no poder tirar enrere la sol·licitud de la plaça vacant el treu de polleguera... No podia ser... Un so estrident del seu mòbil anuncia un missatge entrant que li confirma haver sol·licitat formar part del procés de selecció. De sobte, la imatge del veler, de l'augment de sou, apaivaga el seu malestar com una brisa suau refresca la pell cremada pel sol i se sent millor... Sí, amb el cap ben alt em presentaré... És clar que sí, pel meu veler i per demostrar als qui m'envolten que valc molt... No ho sap, però aquesta feble motivació és tan efímera que es diluirà com el sucre a la tassa del cafè en el moment en què el seu cap li expressi sorpresa i perplexitat per haver fet aquest pas. No té cap suport ni té prou mèrits, segons el seu experimentat criteri. El cervell d'en Xavi torna a bullir... No sap si està enfadat, decebut, indignat, culpable... Les seves cames sembla que vagin soles a situar-se, altra volta, davant la pantalla de l'ordinador i els dits tornen a teclejar dansant tremolosos al ritme d'uns actes que no són dirigits pel timoner. El vaixell torna a fugir d'una tempesta

perfecta... Escriu un missatge anunciant la seva retirada. Argumenta que va cometre una errada. Que no va tenir temps de llegir-se detingudament el repertori de requisits que es demanaven i, en adonar-se que alguns no els complia, demana, implora, que donin de baixa la seva sol·licitud. Vol esborrar el que ha fet, però la realitat li diu que això és lluitar contra un mur de realitat i que només pot tornar enrere... com sempre... tornar enrere decandit i amb la cua entre les cames, com li havia retret el pare tantes vegades... Li hauria agradat tant tenir sempre a mà una goma màgica que esborrés a la vida allò que l'havia fet sentir tantes vegades el nen poca cosa, inútil, capritxós i cagadubtes que prenia el comandament del timó de la seva vida... Adeu, veler, bon vent... Així i tot, se sent alleugerit puig no li caldria afrontar la tempesta de quedar malament amb els seus pares o amb la Laia o amb els amics quan no assolís el tan anhelat ascens... Sí, es fa enrere una vegada més... Una veueta dins del seu cap li repeteix insistentment que no passa res, que és el que havia de fer... I el nen poca cosa, inútil i cagadubtes s'ageganta encara més... Mentre en Xavi s'anava barallant amb el seu batibull mental, el so del despertador trenca el silenci que regna a la seva cambra. Ell no ha dormit a casa perquè tenia una guàrdia. La Laia, amb els ulls encara closos, acostava la mà a la tauleta. Nota que alguna cosa cau. El maleït rellotge anunciador de l'hora de llevar-se és a terra des d'on continua proferint l'avís diari, el recordatori sonor d'haver acabat la treva nocturna. Abans d'aturar-lo permanentment, el cap de la Laia ja s'ha posat en marxa com sol fer sempre. Quin batibull de pensaments engega un cervell activat ja des de bon matí! Li costa tant no pensar, no donar voltes a les coses que, segons ella mateixa reconeix, ni dormint descansa bé perquè somia, perquè es desperta sovint i la veu del cap li parla, no calla mai... Ara li diu que cal que es llevi que en Nil ha d'anar a l'escola... ui, no! Ja no recordava que avui era el dia de l'excursió a la Font Picant i cal que porti carmanyola... un mal de cap més... Per descomptat, no es prepara sola... també em toca a mi... i en Xavi no hi és perquè té guàrdia... Maleïda feina! Ella que es va casar amb un metge, il·lusionada pel prestigi que això li regalava... O era seguretat?... O perquè la seva mare li va insistir tant i tant?... El cap ja torna a fer de les seves mentre camina, amb pas somnàmbul, cap a l'habitació d'en Nil. Aixeca la persiana, no diu res... En Nil no s'immuta i continua tan adormit com si la claror que entra fos la foscor de la nit. La Laia surt... Ha après que el seu fill necessita una estona per anar-se espavilant i així s'estalvia el mal humor que sol tenir quan insisteix perquè es llevi. Posa la cafetera al foc bo i rumiant amb el que ha de fer avui després de deixar en Nil a l'escola... Quin dia és?... El despertador no li ha dit... Es pregunta si n'hauran inventat algun que anunciï amb veu dolça i melodiosa el dia que comença... El seu cap que no calla ni amb fum de sabatots, li diu que és dijous... sí, dijous... De sobte, una amargor puja per l'estómac vers la seva gola. Se sent malament... És el dia que ha de

presentar el projecte. Quan més és conscient del que li oferirà un rellotge que no s'atura, més amargor sent... Mal de cap... De sobte, com si unes agulles li punxessin el front, com si li clavessin punxes... Quina sensació tan desagradable que sent mentre s'imagina el moment en què el tribunal se l'escoltarà... O no, li diu el seu cap... Potser només romandran allà, asseguts com estaquirots, perquè és el que han de fer, pensant que allò que els presento no és més que un romanço... Segurament que a hores d'ara ja deuen estar carregant-se de coratge i sacs de paciència per haver-me d'escoltar tanta estona... Sens dubte... no poden fer una altra cosa... Segur, tan segur com que avui és dijous que, en el fons, ja sospiten que el meu projecte no valdrà res... Amb aquest mal de cap, potser val més que em quedi a casa i em torni a posar el llit... En Nil continua dormint, del tot desconnectat tant del batibull interior de la seva mare com de la claror que il·lumina completament l'estança. Quin son tan ben agafat. Quina enveja sent la Laia. Fa tantes nits, tantes, que ella no dorm així que ni se'n recorda... Què fa?, es pregunta... Sent l'olor del cafè i es nota marejada. Mal de cap, marejada, aquella amargor que envaeix la seva gola... encamina els seus passos cap al llit que ha abandonat fa ben poc... S'estira i es tapa com si ja fos de vespre, com si ja hagués passat tot el dia i hagués presentat el projecte. Però no ho ha fet, li recorda el corcò de la seva veu interior... Què dirà en Xavi i els seus pares si es queda al llit en comptes d'entomar la seva obligació?... Ella, que és tan responsable, que sempre és on ha de ser i aguanta el que ha d'aguantar... De sobte, d'una revolada obre el llit com aquell que llesca el pa. Que poc que es fa ara de llescar el pa... Recorda com si fos ara, la seva àvia, agafant la ganiveta i llescant un pa enorme... aquella olor de pa com Déu mana, no com el d'ara que queda sec abans de posar-lo al plat... Per això es va comprar la màquina aquella que diuen que cuina, però no és ben bé així perquè s'hi ha de ser, com amb tot el que fa, hi ha de ser... I el pa no és bo, no, no és bo com abans... Quina enyorança... Els avis no havien de presentar projectes ni lidiar amb els executius com ha de fer ella... Aquella vida senzilla dels avis que abans li semblava tan poca cosa, a hores d'ara, comença a valer el seu pes en or... I el projecte?... Ai, sí, avui és el dia del projecte i jo amb aquest mal de cap, amb aquest mareig i amb aquesta amargor... De sobte, un crit brolla de la gola com si es volgués desprendre de l'amargor. Ella mateixa es queda astorada, però repeteix el nom del seu fill amb un segon crit que, tot i que ressona per tota la casa, no s'esmuny dins les orelles del petit. Continua ben adormit. El rellotge corre i el nen dorm. La Laia el sacseja. En Nil fa un tímid moviment com si els seus bracets pesessin unes quantes tones. Es queixa. Vol dormir més. La mare li diu tot cridant que s'espavili que ella té pressa i que avui va d'excursió a la Font Picant. El cos endormiscat del petitó, no s'activa gens ni mica ni per la il·lusió esdevinguda d'un dia diferent d'escola... un dia per gaudir de la natura i de la història... En Nil no està

d'històries... S'hi gira, es tapa protegint-se de la claror buscant estar una estona més, la que pugui, entre els benèvolts llençols... La mare, però, li arrenca d'una revolada l'aixopluc que acabava de construir... En Nil es queixa i molt... La mare crida i molt... El mal de cap, el mareig, l'amargor es converteixen en el combustible d'un motor interior que es posa a mil per hora, com una moto sense fre. En pocs minuts ha vestit en Nil després d'entrar dins d'aquell conjunt d'americana i pantaló tan apropiat per causar una bona impressió al tribunal. Segur?... Es pregunta si ho encerta... Es mira al mirall. No es veu bé... Fa uns dies que es veu panxa, sort que l'americana la dissimula, pensa mentre contempla una Laia que no li agrada. El rellotge li recorda que el temps corre i que no n'hi regala mai. No pot fer tard. Mai arriba tard als llocs encara que hagi de córrer. Sempre ha de córrer. Prepara la carmanyola... fa una truita de farina... l'entafora dins... Surten de casa. En Nil, morrut d'ençà que els crits de la mare l'han trasbalsat... Amb l'esmorzar al coll per les presses... Camina lentament, dues passes per darrere d'una mare que l'estira com si es tractés d'un objecte pesat... En Nil està trist sense saber-ho... S'hi ha acostumat... S'ha avesat a sentir-se com un paquet, com un carretó que la mare arrossega fins a l'escola... Ni el petó que rep a la galta escalfa la fredor que sent... Ni saber que el pare l'anirà a recollir fon la tristor que viu sense saber-la. El pare?... Però si el pare no té mai hora... Si és com un rellotge espatllat... Si sempre s'ha d'esperar i esperar com aquell qui confia veure una papallona que balli imponent al damunt d'una flor i la papallona no arriba... Però, ell espera, malgrat que no acabi anant-hi el pare i aparegui qualsevol altra persona... Hi està tristament acostumat. Amb raó, fa pocs dies la mestra va advertir als pares que en Nil cridava l'atenció a l'aula, que li costava concentrar-se, que rendia molt per sota de les seves possibilitats com si una càrrega feixuga no el deixés ser el nen que és... Els pares no es varen preocupar massa perquè creuen que no n'hi ha per a tant, que ells ja fan el que han de fer i que al seu petitó no li falta res... Com si fer de pares es resumís en proporcionar tot allò que es compra amb diners... La tristor que en Nil no sap que té i que la mestra entreveu no se soluciona ni amb diners ni amb regals. Però en Nil no ho sap i els pares tampoc en són conscients. Tenen massa soroll dins dels seus caps. Massa batibull d'hores extres, de guàrdies voluntàries i d'ascensos que els convidaran a esquiar més sovint del que farien... Que els compraran roba de la bona, d'aquella que tothom sap que només se la pot permetre el que té... El que té què? Diners... Amb diners es viu bé en el cap del Xavi i de la Laia, però no en el d'en Nil que, tot i que ell no ho sap, ho donaria tot, per un pare que estigués amb ell alguna estona, tampoc demanaria més. Una estona cada dia, ni que fossin deu minuts. Serien deu minuts d'or, d'un or lluent i valuós com un tresor. Això sí que li fondria la tristor, com un raig de sol desfà un glaçó. I deixar de fer de carretó... Això tampoc ho sap, ni de lluny. Com també desconeix que anhela una mare que el desperti

tranquil·lament... Una mare que digui el seu nom amb afecte i dolçor... Una mare que estigui orgullosa del seu projecte i que trepitgi fort per la vida... Una mare que baixi de la moto i es mogui amb tranquil·litat... Canviaria el mòbil, que li va gran... Sacrificaria la tauleta, tot i que li agrada amb delit... Regalaria la Nintendo i tots els jocs, a canvi d'una dosi constant de caliu familiar. Tampoc és demanar massa o sí?...